: 22

חרש ען דמעילה אימעביד שליחותיה וא"ת אדרבה נילף שליחות דמעילה

משליחות דתרומה וגבי תרומה בטינו שליח בר דעת דאדרבה הוי עדיפא

למילף מתרומה דהא כל עיקר שליחות דמעילה מתרומה הוא דיליף וי"ל

ע"ש, ג) ל"ל הב"ע כגון כו' וכ"ה בכתובות ל"ק,

וכ״ה בכתובות ל״ק, ד) [תוספתא פ״ב ה״ד], ס) היכא דיהיב ליה סלע כו׳

ל"ק, ו) ב"מ מג. וע"ם ועי

ניק, 1) ביית מג. [ע"ש ועי" תוס' דהכלו דייה המפקיד], ז) קדושין נג: [ביית מג.], ח) מנחות קח:, ט) [שייך לע"ל], י) בפרוטה הס"ד ולח"כ דייה שהוא אומר לו

אמרוג כרי לייק, כי וובן לייק, ל אמרוג כרי לייק, כי וובן לייק, כי לי רש"ק מ"ו וגרי ל"ק ה"ל מסתברי דמשום דא"ל כרי, מו דינר המשום דא"ל כרי, מו דינר המשד ואמ"כ ד"ה

מחלי טפי שהיה מביא. ל"ק,

לוופי שני שומים תכיח. ניתן, (2) [ערי ב"ב עב.], (3) גיי ל"ק כיון דמעילה בהנאה ושינוי רשות הוא דהוי והכא הוי שינוי רשות ע"י בר דעת לכך כוי, ע) שש סלעים בשלש כוי ל"ק,

ש) שש טנטים בשלם כרי ליק, בל דינר כוליה פיכוש כרי ל״ק, ל) ותימה לי גבי קטנית נמי אי לא שני ליה הוי מחלי גביה טפי המ״ד ואח״ר ד״ה אי באחרא דובני בשומא בתקינן בכתובות

פ׳ אלמנה כו׳ נ״ק, **ק**) [ועי׳ תוי״ט בשם הכ״ת], **ר**) [ועי׳

תוי"ט בשם הכ"מן, ד) [ועי" היטב תוס' סוטה יח. ד"ה חזר וחלקון, ש) שנפלה ברובא ל"ק, ס) ול"ל דליכא אלא חד בכיס דליכא ביטול דא"כ מאי עד שיוליא את כל הכיס דקאמרי

רבנן הכי הל"ל עד שיולים חת רבק הכי הכייע עד שיונים חת השני ווייל דמעילה מדרבנן קאמר איינ כוי צייק, א) דאחרונה צייק, ב) כיס זה צייק, ג) לא משמע הכי כוי

.הייל

הגהות הב"ח

(א) גמ' שוה ו' בשלש א"ה

אימא סיפא: (ב) שם במשנה

לתח סיפה לכי שב בנחלה לפיכך אם הוליא בעה"ב מעל החנווני כבעה"ב דברי ר' מאיר: (ג) רש"י ד"ה אימא סיפא וכו הביא לו

ומשני הא לא כל"ל והד"א:

רמשבי הם כם כניינ והדיים: (ד) ד"ה דקתני ומודה וכוי דינר וכו' שוים ליה טפי הס"ד ואח"כ מ"ה מודלי טפי שהיה מבים: (ה) תום'

ל"ה (בע"ה) נתנו כו' וי"ל

כיון דשליחות דמעילה וכו׳

כיון דשליחות למעיכה וכר והכל הוי שינוי רשות ע"י שליחות שאינו כל דעת כמו ע"י שליחות בר דעת לכן מסתכל ליה לדמויי:

גליון הש"ם

תום' ד"ה פרומה וכו'

ואע"ג דםפיקא הוא. עי' קוטה דף יח ע"א תוס' ד"ה

רבינו גרשום

א מיי' פ"א מהלכות

א וויי פינו ווטנטוע שלוחין ושותפין הלכה ד טוש"ע ח"מ סיי קפב סעיף ט ולא קנה: ב מיי' פ"ז מהלכות מעילה הלכה י:

מעינה הנכה י: מז ג מיי שם הלכה ט: ד [מיי שם הלי י]: יז ה ו מיי שם הלכה ו: יח ז מיי פט"ו מהלכות מעה"ק הלכה ח:

מוסף רש"י

י דאייתי ליה שוה ו׳ בשלש. להוה ליה עשה בשלש. לחום כחש מעם עלימותו, לחלוק כת שש ממר ליה (כתובות צם. ועי"ש ברש"י לפי הגירסא בגמ' שם). המפקיד מעות. גזכר שהפקיד מעות הקדש כסבור שהפקיז תעות הקוש כספות שהן שלו (ב"מ מג.). לפיכך אם הוציא מעל. לא מעל הגובר אלא שולמני (קדושין נג.) הכי לא ברשות הוציאן ואינו שלומו (בית שש). מותרין.
דסומ ליה כנותן דשות וחוח
ילה שלומו (שש). לא מעל.
דמול על הצוב דער בשומים עבד
דמידע ידע דשולמני לריך
שריש). בין כך ובין כך לא
לתנות מדיר (קדושין שם.
שריש). בין כך ובין כך לא
דסים להיל לתקול בהיל, ללח לדעמל
דסיב לועו עשמתש מתוד
בעריד לועו עשמתש מתוד
בעטריד לועו עשמתש מתוד
בעטרות, לפיכך אם הוציאי שלוחו (ב"מ שם). מותרין. מעל. בעל הבית ולא הגובר שהפקידו (שם). החגרוני כבעה"ב. שאינו לריך תמיד למעות, שנותנים לו פירות וכל מכר חנותם באשראי, ודי לו במיעוט מעות שבידו (שם).

שימה מקובצת ורע מאי רע בדמים [f כו תיבת סיפא נמחק: גו שהקטנית. ס"א נמחק: גן שהקטנית: ס"א בסלע היא קטנית בפרוטה ש"מ: ד] בדינר ס"א ומי לא שני גבי קטנית נמי ריהיב סלע שויא טפי אמר רב פפא באתרא דמזבני רב פפא באתרא דמזבני בכני דהתם פסיק מילתייהו: סן בכני כנא תיבת כני נמחק: ח וזבן לו אות ד' נמחק: ח ב' דינרין בדינר הלכך לא עבדית שליחותי ולא יהבת דינר כוליה כדבעיא וינו כוליה כובפיא מש״ה בעה״ב לא הס״ר ומה״ד ה״נ מסתברא דמתניתין כגון דאייתי ליה שוה דינר בג' וטעמא דר"י דפטור בעה"ב כדאמרינז מתיבת בנה ב כואמה גן מהיבה: דינר עד תיבת דקתני נמחק: ת] מעלו שהקטנית בפרוטה מעלו שהקטנית בפרוטה היא קטנית בסלע כלומר שאין יכול לומר לו כי הבאת לי קטן ורע שכך הוא טוב אותו הקטנית שקונה בפרוטה כאותו שקונה בסלע הלכך שניהם מעלו ש"מ במצר. מו חבון שימוד ובמצר. הס"ד: מ] חרש שוטה וקטן דמעילה: ין כיון דשליחות ימטילה · ו61 והרא ומי הוי דמעילה: יהן והכא נמי הוי: יבן שליחות חש"ו כן וכמו כן ע"י דבר דעת: יגן עבירה כן ע"י דבר דעת: ען עבירה הס"ד ומה"ד: מאן דאמר לשלוחיה זיל ובין לי כורא וזבין ליה ליתכא קנה לוקח מדאמר במחני בעה"ב מעל ובפרק אלמנה ניזונית בעיא לן אי אמר ליה זיל זבין כורא וזבין ליה לתך מאי מי ימריי לה מירי וסבר לה

ם) כיון (ה) יו דשליח דמעילה בהולאה ושינוי רשות הוא דהוי והכא יאו הוי שינוי רשות על ידי שליחות יכו בר דעת לכך מסתבר ליה לדמוייה להנך דמייתי דאין קפידא בבר דעת וגבי מידי דהנאה לא מהני שליחות במחום שהמעילה באה על ידי הנאה כדאמר בפ׳ ב' דקדושין (דף מג.) שלא מצינו בכל התורה כולה זה נהנה וזה מתחייב ומ"מ אינטריך למילף שליחות מתרומה דלא

תימא דאין שליחות לדבר עבירה ים: כגון ראייתי ליה שוח שש. פירוש שסלעים ידו בשלש ונמצא שהרויח לו שליח ג׳ סלעים אימא סיפא ור׳ יהודה אומר כו' ואתה הבאת לי חלוק קטן ורע השתח פריך מחי רע שהרי לפי מה שתירן דאייתי שוה שש בג' גדול הוא ומשני דאמר ליה אי יהבת ליה © דינר כו׳ פירוש כל דינר זהב אייתית לי שוה שני שני דינרין פירוש כ"ש שהייתי מרויח שח יותר שהיו נותנין לך לפי חשבון שהבאת שוה י"ב בששה ונמצא שהייתי משתכר כפלים ממה שאני משתכר עתה 6) מון: ואמאייו לימא אי לא שני ליה גבי קמנית יהו דיהיב ליה מפי. יש גרסי׳ בכתובות פ׳ אלמנה ניזונית (דף נט:) אי באחרא דמובני בשומא פירוש הרבה ביחד מי לא שויא טפי והיא היא וה"ק קס"ד השתא דמיירי באתרא דמובני בשומא פירוש הרבה ביחד ולהכי פריך אמאי מודה ר' יהודה דהתם נמי דרך הוא של מוכרים לפי מה שהלוקח קונה הרבה מחיל מוכר גביה ומשני א"ר פפא באתרא דמובני כני כני פירוש מדה מדה כלומר לא בשומא כמו

לא ישתמש בהם כו'. נ״ע בב"מ פ' המפקיד (דף מג.) דמייתי לה לההיא דהכא ולא מייתי לה כלישנא לתנינו לה הכאק: פרומה של הקדש שנפלה לתוך הכים או שאמר פרומה

שהיית סבור אלא מעט מעט דפסיקא

מילתא לא מחיל מוכר גביה דלוקח:

המפקיד מעות אצל השולחני צרורין

בכים זה הקדש כיון שהוציא את הראשונה מעל דברי ר' עקיבא. ° ואע"ג דספיקא הוא אם נהנה בשל הקדש ר"ע לטעמיה דמחייב על ספק מעילות אשם תלוי בכריתות (דף כב.) כז ^{ר)}תימה וליבטל האי פרוטה של הקדש ש) שנפלה וכ"ח דבר שיש לו מחירין הוא ע"י פדיון ואפילו באלף לא בטיל הא ליכא למימר דדבר שיש לו מתירין דרבנן הוא ים ול"ל דליכא אלא חד בכים דליכא ביטול אי נמי מטבע חשיב ולא בטיל: יאז ובזודה ר"ע באומר פרומה מן כים זה הקדש שהוא מוציא והולך עד שיוציא כל הכים. פירוש א) באחרונה תהיה של הקדש ובגמרא פריך מ"ש רישא ומ"ש סיפא: אמר ליה סיפא באומר לא יפמר כים זה מן הקדש. כלומר

נפטר בי מכים זה להוציאה כולה בלא הקדש פרוטה והאי לישנא ודאי משמע דהקדש הוי באחרונה: היו שנים הגדול שבהן הקדש. פירוש ובסיפא דמתניתין גם נמי לימא דהמטבע מובחר יהיה של הקדש אבל ארישא לא פריך דשמא לישנא דרישא ² משמע הכי וליכא למימר דפריך נמי ארישא דאם כן לפרוך מאי שנא רישא ומ״ש סיפא:

והלך והביא לו בשלשה חלוק ובשלשה מלית שניהם מעלו יהורה אומר בעה"ב לא מעל שהוא אומר לו חלוק גדול הייתי מבקש והבאת שווא אומו לו ואוק גוול דייני מבקש הובאות לי קמן ורע: גמ' ישמעת מינה מאן דאמר לשלוחו זיל זבן לי כורא דארעא ואזל וזבן ליה ליתכא קני לוקח "אמרי "הכא היכי דמי ליה ליתכא קני לוקח "אמרי "הכא היכי דמי ליה ליתכא קני לוקח "אמרי "הכא היכי דמי כגון דאייתי ליה שוה ו' בשלש (6) אימא סיפא ר' יהודה אומר בעה"ב לא מעל שהוא יכול לומר לו חלוק גדול הייתי מבקש והבאת לי חלוק קמן ורע € דא"ל אי יהבת דינר כוליה אייתית לי שוה ב' דינרין ה"נ מסתברא דקתני ס(סיפא) יסודה ר' יהודה בקטנית ששניהם מעלו שהקמנית מ בפרומה וקמנית בדינר מתלו שהקמנית מ בפרומה וקמנית בדינר מה"ד אי באתרא דזבני בשומא גבי קמנית נמי ®דיהב סלע מוזלי ליה מפי אמר רב פפא בדוכתא דמזבני בכני 🤊 כני כנא כנא בפרומה דהתם פסיק מילתייהו: מתני' ^{מב}המפקיד מעות אצל שולחני אם צרורין לא ישתמש בהן לפיכך אם הוציא מעל אם מותרין ישתמש בהן לפיכך אם הוציא לא מעל יאצל בעה"ב בין כך ובין כך לא ישתמש בהן לפיכך אם הוציא (0 מעל "החנווני כבעה"ב דברי ר"מ ר" יהודה אומר רכשולחני נפלה פרומה של הקדש בתוך כיסו או שאמר פרומה בכים זה הקדש כיון שהוציא את הראשונה מעל דברי בון שווצ א און דו אפונון בעל דבן דע הכים וחכמים אומרים יעד שיוציא את כל הכים ומודה ר"ע לחכמים יבאומר פרומה מן כים זה הקדש שהוא מוציא והולך עד שיוציא את כל הכים: גמ' כי אתא רב דימי אמר רמי כל הכים: גמ' כי אתא רב דימי אמר רמי ליה ר"ל לר' יוחגן מ"ש רישא ומ"ש סיפא אמר ליה סיפא באומר לא יפטור כים זה מן . ההקדש כי אתא רבין אמר כיסין אשוורים ההקרש כי אותא ובין אכו כיטין אשוה רמא ליה דתנן ייהאומר אחד משווריי הקדש היו לו שנים הגדול שבהן הקדש א"ל סיפא באומר לא יפמור כיס זה מן ההקדש

כגון דאייתי ליה השליח חלוק שוה דינר זהב בג' דינרי כסף דהואיל ושוה דינר זהב נעשית שליחותו ולהכי מעל: אי הכי. כדקה מתרלת: הימה סיפה רבי יהודה אומר בעה"ב לא מעל שיכול וכו'. ואם איתא דאייתי ליה שוה דינר זהב היכי מצי אמר ליה הבאת לי קטן ורע הא שוה דינר זהב ביקש ושוה דינר זהב הביא לו (ג): הא לא קשיא דמשום הכי אמר ר' יהודה בעה"ב לא מעל דאכתי מלי אמר ליה אי יהבת דינר זהב כוליה כמו שאמרמי לך הוית מייתית לי חלוק שוה צ' זו דינר זהב: 0 (משום דא"ל בעה"ב אי יהבים כו") דקתני ומודה ר" יהודה בקטנים ששניהם מעלו. כלומר אם הביא לו קטנית שוה דינר זהב בג׳ דינרי כסף דבעה"ב נמי מעל מ"ט שהקטנית בפרוטה היא קטנית בסלע דלא מצי למימר ליה איהו אי יהבת ליה דינר זהב כוליה הוית מייתית שוה ב' דינרין דהוו מוזלי גבך משום דובנת טפי שהקטנית בפרוטה היא קטנית בדינר כלומר דלא מוזלי למאן דובין קטנית בדינר ממאן דלא זבין אלא בפרוטה. אלמא דטעמיה דרבי יהודה הוי גבי חלוק דלא מעל בעה"ב אע"ג דאייתי ליה שוה דינר בג' משום דא"ל אילו יהבת מ) דינר וכו': שויא ליה (ד) טפי. שהיה מביא

ש) והלך והכיא לו בפרוטה אתרוג כו' שניהן מעלו. דהא נעשית שליחותו של

בעה"ב בפרוטה והשליח נמי שינה בפרוטה") שהוא אמר אחרוג גדול בב"

פרוטות הייתי מבקש והבאת לי קטן ורע שלא הייתי מבקש כן: והביא

בשלשה. דינרי כסף שהוא חלי דינר זהב: שניהן מעלו. דבעה"ב נעשית

שליחותו ביותר מכדי פרוטה והשליח

מעל ביותר מש"פ: קטן ורע. ולא עשית

שליחותי כלל: גבו' שמעם מינה מ"ד לשלוחיה ובין וכו'. כלומר שמעת ממתני'

דקתני והביא לו חלוק בשלשה שניהם

מעלו ואפי׳ בעה״ב אע״פ שלוהו להביא לו בדינר זהב ח דובן ?) לו פחות ממה

שאמר לו שמעת מינה האי מאן דאמר

לחבריה וכו׳ ותפשוט מהכא דקנה לוקח

אע"פ שקנה לו פחות: אמרי הכא כגון דאייתי ליה שוה דינר בג'. כלומר מהכא

ליכא למשמע דהכא מ"ט מעל בעה"ב

הטנית יותר משום דהוו מוזלי גביה: א"ר פפא באחרא דמובני וכו'. במדות דהתם פסיקא מילתא כנא כנא בפרוטה ולא מחלי גביה כלל. ל״א [ה״ד] וכו׳ השתא קא דייק מ״ט דר׳ יהודה דמודה בקטנית אי באתרא דמובני בשומא באומד שלא במדה א"כ אכתי מלי בעה"ב לתיטען לשליח אילו יהבת דינר הזה מייתית טפי שהיו מוסיפין לך בשביל הדינר ואותו המוספת שהיו נותנין לך לא הבאת לי ממנו כלום לך בשביל הדינר ואותו המוספת שהיו נותנין לך לא הבאת לי ממנו כלום והיינו דומיא דחלוק דא"ל אילו יהבת דינר וכו': א"ר פפא. לא מלית למימר הכי דבאתרא דכיילי ומובני בכני עסקינן: דכנא כנא בפרועה ההםם פסיףא מילסייהו. ולא יהבי חוספת כלל הלכך לא מלי למימר בעה"ב כלום אלא כי אייתי ליה קטנית שוה דינר בג' שניהם מעלו שו: בארגר' המפקיד אלא כי אייתי ליה קטנית שוה דינר בג' שניהם מעלו שו: בארגר' המפקיד מוספרים שור של החברה או מוספרים או החברה או החברה החברה החברה החברה אותני אות החברה החבר מעום. של הקדש אלל שולחני: אם הפקידן לרורין לא ישממש בהן. דלהכי הפקידן אללו לרוכין דלא הוה בעי דלישתמש בהו לפיכך אם הוליאן השולחני מעל: ואם הפקידן אללו מוחרין ישחמש בהן. שלדעת כן הפקידן אללו מוחרין שימעסק בהן שיחליפם לפיכך לא מעל השולחני אלא המפקיד: הפקידן אלל בעה"ב בין כך ובין כך. בין לרורין ובין מוחרין לא ישחמש

כיסין בהן ללהכי הפקידן אלל בעה"ב שהוא יודע שבעה"ב אין דרכו לפרוע ולהחליף ולא חשש אם לרורין אם מותרין לפיכך אם הוליאן בעה"ב מעל דשלא מדעת המפקיד נשתמש בהן: הפקידן אלל חנווני הרי הוא כבעה"ב. שאינו רגיל בחילופין כשולחני ובין כך ובין כך לא יגע בהן: רבי יהודה אומר כשולחני. דלפעמים נמי הוא רגיל להחליף כשולחני לפיכך דינו כשולחני: כיון שהוליא אם הראשונה מעל דאימר של הקדש היתה: עד שיוליא אם כל הכים. דמעילה בפרוטה אחרונה היא: גבו' מאי שנא רישא. דפליג בהן דלהכי הפקידן אלל בעה"ב שהוא יודע שבעה"ב אין דרכו לפרוט רבי עקיבא ומאי שנא סיפא דמודה ר"ע לחכמים: א"ל סיפא נאומר לא יפער כים זה מן ההקדש. שלא יהא בו הקדש כל שהוא דכיון דאמר הכי רפי עוףכח ותחי שנח סיפח דוחדה ריע מוכחים. איד שיפה בחומו דה יפסר כים זה מן ההקוש. שנח יהח בי הקדש כב שהוח דפיון דחומי הכי משמע דפרוטה אחרונה קאמר דתהא הקדש להכי לא מעל אלא באחרונה: הגדול שבהן הקדש. טעמא דאיכא גדול מש״ה אמר דהגדול הוי דמקדיש בעין יפה מקדיש^ה הא שניהן שוין הראשון שיבא לידו הוי הקדש ואמאי מודה ר״ע בסיפא דפרוטה אחרונה הקדש: א**"ל סיפא באומר כו**י:

והביא בג' דינרי כסף שוה חצי דינר זהב הביא לו חלוק: והבאת לי קטן . . ולא עשית שליחותי כלל: ש"מ מאן דאמר ליה לשלוחיה זיל זבין בית כורא כו'. שמעת מינה ממתני הא דקא מבעיא לן . במס' כתובות מאן דאמר . לשלוחיה זיל זביז בית כורא לשלוויה ליתכא מי קני וזבן ליה ליתכא מי קני לוקח אי לא קני הואיל וזבין ליה פחות ש״מ ממתניי דקתני והביא לו בשלש חלוק שניהם מעלו אפי׳

בעה"ב נמי אע"ג דצוהו להביא לו חלוק גדול בדינר זהב ש"מ דקנה בעה"ב אע"ג דובן ליה פחות ממה שאמר לו ולהכי מעל נמי בעה"ב: אמרי. כגון דאייתי ליה שוה דינר בשלש: אמרי. מהא ליכא למשמע מינה דהכא מ"ט מעל נמי בעה"ב כגון דאייתי ליה שליח חלוק שוה דינר זהב שקנאו בג' דינרי כסף הואיל והוא שוי דינר זהב נעשה שליחותו ומעל בעה"ב: אי הכי הוא. כדמתרצת: אימא סיפא. ר' יהודה אמר בעה"ב לא מעל שיכול לומר הבאת לי חלוק קטן ורע ואם איתא דאייתי ליה שוה דינר היכי מציל למימר אימא סיפא. ד" יהודה אמר בעה"ב לא מעל שיכול לומה הבאת לי חלוק קטן ורנ ואם איתא דאיותי ליה שזה דינר היכי מצי למימר
הבאת לי חלוק קטן ורע הא שזה דינר ביקש שזה דינר הביא לו: הא לא קשיא. דמשום הכי אמר ו" יהודה בעה"ב לא מעל דעדיין
יכול לומר ליה: אי זהכת דינר כוליה. כמה דאמרי לן: הזה מייונית לי חלוק שזה ב" דינרן. הלכך לא עברת שליחותי ולא יהבת
דינר כוליה כדבעאי מינך מש"ה בעה"ב לא מעל: ה"נ מסתברא דמתני" כגון דאייתי ליה שזה דינר בשלש וטעמא דר" יהודה דפטור
דינר כוליה כדבעאי מינך מש"ה בעה"ב לא מעל: ה"ג מסתברא דמתני" כגון דאייתי ליה שזה דינר בשלש מ"ט שהקיטנית בפרוטה היא
קיטנית בשלע כלומר לובל לובר לו באן הבאת לי קטנית קטן ורע שכך והא טוב ואות קטנית שקנה בפרוטה באחות שקנה ב"
קיטנית בעל כלומר לובל לובר לו בא הבאת לי קטנית קטן ורע שכך והא טוב לאות קטנית שוה דינר שלה אות שקנה שלא באומד בקיטנית אי באתרא דמזבני
בשומא באומד שלא במידה א"כ אמתי מצי בעה"ב למיטען לשליה א"הבת דינר כוליה הזו מוולי גב" טפי כגון דינר שלם והשתא כפלים משום דהוא סבר דכיון דהמוכר [מכר] בטעות ליתן שזה שני פלעים בפלע כמו כן אם ילן מיד יתן לו אלא כמה"ב קוביל על

השליח שאה היא לושף מה להידנר היה מרחי יותר מכפלים שהיה נותן י"ג סלעים בששה דריין שנתן לו שה שש בשלש א"כ אלה מהיא ליש אה הי"ג בששה וכן הדבר דבכל דבר המודבן בשומא כשאדם לוקח יותר אז נתן יותר ואז נתן יותר ואז נתן יותר ואז נתן יותר ואז נתן יותר ועד נתן יותר ואז נתן יותר ועד נתן יותר ועד נתן יותר ועד מודבן בשומא כשאדם לוקח יותר אז נתן יותר ועד מהיא בשה הי"ג בששה וכן הדבר דבכל דבר המודבן בשומא כשאדם לוקח יותר אז נתן יותר ועד מודע במידים שרוא משנה משל למינה ליש לא מציר מיטען במיד בנגייון [הא לישנא הדאשן מעל ומביא שם חלוי והשני משם וראי דברי ר"ע תוכ"א אין מביאין במיא בביר "עד תוכ"א אין מביאין במרובות פ": ס בברונות הרבי איות מעל ומביא שם חלוי והשני משטר ברוב והכי משטע בתוספתא דקתני והשניה משטע בתוספתא דקתני והשני משל יומא ליש א נמחק: "עד מעל הביא אין מביא בעד"ב בין כן רבין כן, בין צרורן בין מותרין לא יע בהן דלהכי הפקרום בעה"ב בין כורים בין כן רבין כן, בין צרורן בין מותרין לא יע בהן דלהכי הפקרום בעה"ב של המצע במוספת הבאשות משל לימא א נמחק: "עד מותרין מיש מותרין מיש הואשות משל הביה בין בשומע בהול לימא לא ביד של היותר של היותר שנותר מותרים לא משר בהיד בשרוע ביותר של היותר ביותר ביותר מותרים לא מותרין מיש משת בת"ב בתודע ביותר ביות

אמרינן ליה טבא עבדי ליה שהרי לוצלום ומיקר וקנה לוקח או דלמא מצי א"ל לא ניתא לי דליפשי שטרות עלי ואע"ג דהכא ליכא למימר שהרי לעולם יכול למכור ואולי יתיקר וקנה לוקח או דלמא מצי א"ל לא ניתא לי דליפשי שטרות עלי ואע"ג דהכא לימא מעביר על דבריו היה כא לא עשה שליחות הס"ד: יון בשלש סלעים: עון מרויח ס"א משתכר כפליים ממה שאני משתכר עתר: עון עתה: תון עתה: ה"ל מסתברא דרע רע בדמים קאמר וכראמר דאיתי ליה שוה שש בשלש: מודה ר' יהודה ואי ס"ר חלוק רע ממש שאין שוה אלא שלש ודכותיה גבי קטנית דאמר ליה הבא לי בסלע פולין והביא לו בחצי סלע פולין צחד"ב לימא ליה בסלע פולין איצטריך אלא ש"מ דלא היעומת לבעה"ב לעה לימא ליה בסלע פולין איצטריך אלא ש"מ דלא תרעומת לבעה"ב על השליח אלא במאי דלא אייתי ליה טפי: ארליםא במא דמודבני בשומא כו' אמר רב פפא בדוכתא דמובני בכני פ"י מדה מדה: דפבויקא מילתייה ולא מוללי וא"ת מ"מ קשיא דמאי תריך לפי מה שפי דטעמא משום רווח דכפילא ודאי הכא בלי קטנית מייר ראייתי ליה שוה שני סלעים בסלע כי היכי דאיירי רישא דאייתי שוה שש בשלש ואומר רבי אע"ג דמובני כני כני מ"מ נכנס המוכר בטעות ליתן שני לכן שפי שפי שרוש היבר לומא פוליה סלע אייתי ליה שוה שני סלעים ברושא לכן נ"ל כמו שפי׳ רש"י בכתובות ותרא לימן שה שני מוש שני מוב ליה סלע מיר ולו אלא בעה"ב קובל על כל כו מ"מ מו כדריון לו אלא בעה"ב קובל על כלו מו כן אם ילך מיד יתן לו אלא בעה"ב קובל על כלים משום דהוא סבר דכיון דהמוכר ן מכרן בסעות ליתן שוה שני סלעים בסלע כמו כן אם ילך מיד יתן לו אלא בעה"ב קובל על כלים משום דהוא מבר דכיון דהמוכר ן מכרן בסעות ליתן שוה שני סלעים בסלע כמו כן אם ילך מיד יתן לו אלא בעה"ב קובל על אמרינן ליה טבא עבדי ליה כפלים משום דהוא סבר דכיון דהמוכר [מכר] בטעות ליתן שוה שני סלעים בסלע כמו כן אם ילך מיד יתן לו אלא בעה״ב קובל על